

Hozsánna annak, aki visszajött

Én nem ismerlek Téged, ifjú nő,
Nem láttalak soha,
Ma hallottam, hogy a világon vagy,
Ma hallottam: Erdélyországé vagy, –
Hozsánna neked, aki visszajöttél.

Te nem tudod, micsoda fájdalom
Örvénylik az én örömöm mögött:
Búcsuzni mindig, búcsuzni megint...
De egy fecske most visszaköltözött,
Hozsánna neked, aki visszajöttél.

Búcsuztatni, – ó hányszor búcsuztattam
Tíz esztendő alatt,
Szívem elfáradt, könnyem elapadt,
Szavam se száll az indulók után, –
Hozsánna neked, aki visszajöttél.

Mert most se telt még be a sorspohár,
A nagy sebből a vér most is buzog,
De búcsuztatni én már nem tudok, –
Ahelyett kendőm feléd lengetem:
Hozsánna neked, aki visszajöttél.

Áldott legyen a bejöveteled,
A hegyek istene legyen veled,
Áldott a frigy, mely visszaragadott:
Sodró, szerelmes székel Nemere, –
Hozsánna neked, aki visszajöttél.

Én nem ismerlek téged, ifjú nő,
De te vagy az én elégtételem,
Ki annyi drága ismerős után
Hasztalan tártam ki tartó kezem:
Hozsánna neked, aki visszajöttél.

Szeretnék most a télbe kirohanni,
S neked, Te idegen
A végtelenből virágot szaggatni, –
Csakhogy ne lássak több búcsú-virágot, –
Hozsánna neked, aki visszajöttél.

Nagyon fáj a szívem,
Tán azért lengetem
Tüzes üszökként ezt az örömet,
Dacos, kétségbeesett örömet:
Hozsánna egynek, – aki visszajött!

Kolozsvár, 1929. január 24.

A marosvásárhelyi református vártemplom